

Ἐκ τοῦ ρ. *γαγγλιάζω.

Γάγγλασμαν 2, δ ιδ.

γαγγλώνω ἀμάρτ. γαγλώνω Κρήτ. βαγγλώνω Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάγγλα ἢ γαγγλί.

1) Δίδω σχῆμα ἐλικοειδές Κρήτ.: *Γαγλώνω τὴ στράτα*. Καὶ ἀμτβ. λαμβάνω σχῆμα ἐλικοειδές: *Ὁ ὄφις γαγλώνει*. Συνών. γαγγλαδώνω 1. Μετοχ. γαγλωμένος=σπειροειδής ἢ κυματοειδής. *Μαλλὰ γαγλωμένα*. β) Δίδω σχῆμα πτυχῆς Ρόδ.: *Βαγγλώνω τὴ φούστα* 2) *Γαγγλαδώνω* 2, δ ιδ., Κρήτ. 3) *Γαγγλαδώνω* 3, δ ιδ., Κρήτ.

γαγγλωτός ἐπίθ. ἀμάρτ. γαγλωτός Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. γαγγλώνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ωτός.

Γαγγλαδωτός, δ ιδ.: *Μαλλὰ γαγλωτά*. Δρόμος γαγλωτός.

γάγγρα ἡ, Πόντ. (Κοτύωρ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *γαγγριῶ.

1) Τὸ νὰ μὴ δύναται κανεὶς νὰ κινήσῃ τὰ μέλη τοῦ σώματος ἐκ παθήματός τινος, παραλυσία Πόντ. (Κοτύωρ.) Συνών. γάγγρωμαν. 2) Ἰσχύοτης Πόντ.

γάγγραινα ἡ, λόγ. κοιν. γάγγρινα βόρ. ιδιῶμ. γαγγραῖνα Παξ. γάγγραινα Ζάκ. Κύθηρ. καγγραῖνα Λεξ. Περίδ. γαγγράνα Τσακων. καγγράνα Μεγίστ. Πελοπν. (Λάστ.)

Τὸ μεταγν. οὐσ. γάγγραινα.

1) Τοπικὴ νέκρωσις τῶν ἰσθμῶν μέρους τινὸς τοῦ ἀνθρώπινου σώματος ἀκολουθουμένη ὑπὸ σήψεως, φαγέδαινα λόγ. κοιν. Συνών. φάγουσα. 2) Νόσος μικροβιακῆ τῆς ἀμπέλου καὶ ἄλλων φυτῶν, ἰδίᾳ τῶν καλλωπιστικῶν πολλαχ.

γαγγραινάρισμα τό, Παξ.

Ἐκ τοῦ ρ. γαγγραινάρω.

Γαγγραίνισμα, δ ιδ.

γαγγραινάρω Ζάκ. Παξ. κ. ἀ. γαγγραινάρω Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάγγραινα.

Γαγγραϊνιάζω, δ ιδ.

γαγγραϊνιάζω πολλαχ. γαγγραϊνιάζου πολλαχ. βορ. ιδιῶμ. γαγγραϊνιάζω Κρήτ. Κύθηρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἀ. καγγραϊνιάζω Λεξ. Περίδ. Βυζ. καγγραϊνιάν-νου Λυκ. (Λιβύσσ.) καγγραϊνιάζω Κῶς Μεγίστ. καγγραϊνιάζω Σύμ. καγγραϊνιάζω Ρόδ. καγγραϊνιάζου Λέσβ. γαγγραϊνιάζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάγγραινα.

Προσβάλλομαι ἀπὸ γάγγραιναν. ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Γαγγραίνισαν τὰ σπλάγχνα μου ἀπὸ τὸν ἔρωτά σου, ἢ ὑπαρξί μου κρέμεται σὲ διὰ λόγια δικά σου

Δαρδαν. Συνών. γαγγραινάρω.

γαγγραίνισμα τό, πολλαχ. γαγγραίνισμα Κρήτ. Νάξ. κ. ἀ. καγγραίνισμα Λεξ. Βυζ. καγγραίνισμα Κῶς Μεγίστ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. γαγγραϊνιάζω.

Τὸ νὰ πάθῃ τις ἀπὸ γάγγραιναν, προσβολὴ γαγγραινῆς. Συνών. γαγγραινάρισμα.

γαγγρῖν τό, Πόντ. (Οἶν.) γαγκρῖν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γαγγρός. Ἰδ. Ἀνθ. Παπαδόπ. ἐν Ἀρχ. Πόντ. 17 (1952) 57.

1) Γάγγραινα Κύπρ. 2) Κρέας ἄπαχον, ἰσχνόν, στε-

γνόν: *Ἐξέραςεν κ' ἐγίνησεν γαγγρῖν* (ξηράθηκε κ' ἐγινε γαγγρῖν, σὰν σκελετός).

***γαγγριῶ**, γαγγριῶ Πόντ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαγγρῖν.

Γίνομαι ἰσχνός, ἰσχναίνομαι.

γαγγρός ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαγγρί ἀντὶ γαγγρός. Ἰδ. Ἀνθ. Παπαδόπ. ἐν Ἀρχ. Πόντ. 17 (1952) 57.

Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κινήσῃ τὰ μέλη τοῦ ἐκ τινος παθήματος, παραλύτος (διὰ τὴν σημ. πβ. γαγγλάζω 1 β).

γάγγρωμαν τό, Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γαγγρώνω.

Ἀκίνησία, παραλυσία τοῦ σώματος. Συνών. γάγγρα 1.

γαγγρώνω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γαγγρός.

1) Κάμνω τινὰ νὰ μὴ δύναται νὰ κινήται διὰ παραλύσεως μέλους τοῦ σώματος, κάμνω παραλυτικόν, παραλύω ἐνθ' ἀν.: *Ἐντῶκεν κ' ἐγάγγρωσεν τὸ δέρι μ'* (ἐκτύπησε καὶ παρέλυσε τὸ χέρι μου) Τραπ. Χαλδ. *Νὰ γαγγρών' τσε ὁ Θεός!* νὰ σὲ παραλύσῃ ὁ Θεός! ἀρά) αὐτόθ. Συνών. ἀπογαγγρώνω 1. 2) Ἐνεργ. ἀμτβ. καὶ παθ. παραλύομαι ἐνθ' ἀν.: *Ἀσ' σὸν κρῦον ἐγάγγρωσα* Οἶν. *Ἐγαγγρῶθεν τὸ ποδάρι μ' - τὸ δέρι μ'* Χαλδ. *Νὰ γαγγρῶνται τὰ ποδάρι σ' - τὰ δέρι σ'!* (νὰ παραλύσουν κτλ. ἀρά) Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. *Ἐγαγγρῶθα καὶ κείμαι ἀδακὰ* (κατάκειμαι ἐδῶ ἀκίνητος ἐκ παραλυσίας) αὐτόθ.

γαγκάζω Πόντ. (Κερασ. κ. ἀ.)

Λέξις πεποιημένη ἐκ μορ. γὰγκ γόνον δηλοῦντος. Ἰδ. Ἀνθ. Παπαδόπ. ἐν Ἀρχ. Πόντ. 17 (1952) 57.

Κλαίω γοερῶς, ἐπὶ νηπίων. Συνών. γαγκανίζω.

γαγκανίζω Πόντ. (Κερασ. κ. ἀ.)

Λέξις πεποιημένη ἐκ μορίου γὰγκ δηλοῦντος κλαυθμόν καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ανίζω, περὶ ἧς ιδ. Ἀνθ. Παπαδόπ. ἐν Ἀρχ. Πόντ. 12 (1946) 59 κέξ.

Γαγκάζω, δ ιδ.

γαγκάνισμαν τό, Πόντ. (Κερασ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γαγκανίζω.

Γάγκασμαν, δ ιδ.

γάγκασμαν τό, Πόντ. (Κερασ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γαγκάζω.

Κλαυθμός νηπίων. Συνών. γαγκάνισμαν.

γαγκλάζω Πόντ. (Ἀργυρούπ. Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ πεποιημένου μορίου γὰγκλ φωνὴν πόνου κυνὸς δηλοῦντος. Ἰδ. Ἀνθ. Παπαδόπ. ἐν Ἀρχ. Πόντ. 12 (1946) 56 καὶ 17 (1952) 57. Πβ. καὶ ἀρχ. κλαγγάζω.

1) Φωνάζω γοερῶς, ἐπὶ κυνὸς τυπτομένου, κατ' ἐπέκτασιν δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου ἐνθ' ἀν.: *Ἐντῶκα τὸν σκύλλον κ' ἐγάγκλαξεν* (ἐντῶκα=κτύπησα) Χαλδ. *Ἐγάγκλαξεν ἄμον τὸ σκύλλον κ' ἐψόφεσεν* (ἔβγαλε κραυγὴν πόνου σὰν τὸν σκύλλον καὶ ἀπέθανε) αὐτόθ. *Νὰ γαγκλάης!* (ἀρά) αὐτόθ. Συνών. ἀπογαγγλάζω 2. 2) Ἀπαυδῶ, ἐξαντλοῦμαι, ἀποκάμνω κλαίων, ἐπὶ νηπίων Πόντ. (Κερασ.)

3) Στενάζω Πόντ. (Κοτύωρ.) Συνών. ἀναρροσχάζω, 2, ἀναστενάζω.

